

عنوان مقاله:

دوگانه امنیت و امنیتی سازی در روابط بین الملل

محل انتشار:

دومین همایش ملی سیاست خارجی ایران (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسندگان:

محمدجواد ظریف - دانشیار دانشکده مطالعات جهان دانشگاه تهران، تهران، ایران.

ساسان کریمی - پژوهشگر پسادکتری و استاد مدعو دانشکده مطالعات جهان، دانشگاه تهران، تهران، ایران.

خلاصه مقاله:

شناخت امنیتی سازی به عنوان مدخلی معرفی و پذیرفته شده در ادبیات امروز علوم سیاسی نیازمند تبارشناسی است. از جنگ اول بین الملل، محیط بین المللی واجد دینامیسم جدیدی در مناسبات رقابت آمیز میان دولت ها بود که با گذشت زمان این رقابت ها شکل های متنوع و تازه‌ای یافتند. پس از جنگ جهانی دوم و به خصوص پس از پایان جنگ سرد، امنیتی سازی به عنوان یکی از روشهای روزآمد شده در اولویت طلبی بازیگرانی بوده است که نفع خود را در اولویت بندی های منطق معمول سیاسی نمی یافتند و بنابراین نیازمند معرفی نوعی تهدید وجود برای خود بودند. آنچه از رفتار رژیم اسرائیل پس از جنگ جهانی دوم شاهد بودهایم همواره با نوعی امنیتی سازی طرف مقابل همراه بوده است که ذیل آن بتواند اولویت بندی های «سیاست عادی» را پیرامون خود تغییر دهد. هر چند طرف مقابل به اقتضای زمان و عوامل دیگر تغییر کرده است اما رویکرد این رژیم در این خصوص مشابه بوده است. در پژوهش حاضر به مطالعه تبارشناسانه مفهوم و مصادیق این رویکرد با محوریت استراتژی امنیتی سازی ایران در سه دهه گذشته و نیز دیگر موارد می پردازیم و متناسب با آن، مبنای چالش شناختی که بالقوه می تواند زمینه ساز ابتلا به این تله شود را توضیح می دهیم.

کلمات کلیدی:

امنیتی سازی، سیاست خارجی، محیط بین المللی، تبارشناسی، روابط بین الملل.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1994874>

